

## POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Bednarek

SSN Stanisław Stankiewicz

w sprawie **M. O.** ,

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 18 czerwca 2025 r., wniosku skazanego o wznowienie postępowania karnego zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 16 stycznia 2025 r. sygn. akt II AKa 29/24 oraz sygnalizacji zaistnienia podstaw do wznowienia postępowania z urzędu, w przedmiocie zażalenia na postanowienie Sądu Najwyższego z 16 kwietnia 2025 r. sygn. IV KO 37/25 o odmowie przyjęcia wniosku skazanego M. O. o wznowienie wskazanego wyżej postępowania - z powodu stwierdzenia braku podstaw do wznowienia postępowania z urzędu oraz jego oczywistej bezzasadności, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. w zw. z art. 437 k.p.k.

### **p o s t a n o w i ł:**

**utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.**

Małgorzata Bednarek

Ryszard Witkowski

Stanisław Stankiewicz

## UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej wyrokiem z 17 sierpnia 2023 r. w sprawie III K 187/16, uznał M. O. za winnego popełnienia zarzucanych mu aktem

oskarżenia szeregu przestępstw i orzekł wobec niego karę łączną 7 lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 400 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 20 złotych. Po rozpoznaniu wywiedzionych apelacji, Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z 16 stycznia 2025 r. sygn. akt II AKa 29/24 zmienił zaskarżone orzeczenie, w tym m.in. uchylił zaskarżony wyrok co do jednego z przypisanych M. O. czynów i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Oświęcimiu, złagodził orzeczone kary jednostkowe pozbawienia wolności, orzekając karę łączną 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Pismem datowanym na 27 lutego 2025 r., skazany M. O. wniósł o wznowienie postępowania zakończonych wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach, albowiem sąd nie spełniał warunków niezależności i bezstronności ze względu na sposób „wyłonienia”. Wyrokowi wydanemu przez Sąd Apelacyjny zarzucił „naruszenie art. 16 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, art. 45 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 41 Kodeksu postępowania karnego poprzez wydanie wyroku przez sąd niewłaściwie obsadzony, w którego składzie zasiadał tzw. neo sędzia X.Y.”, powołany na urząd na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa wyłonionej po uprzednim skróceniu w sposób niezgodny z Konstytucją kadencji legalnie działającej Rady. Powołał się w tym zakresie na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i uchwałę połączonego składu Sądu Najwyższego, BSA I – 4110 – 1/20. Jednocześnie zwrócił się o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania, podnosząc, iż jego sytuacja finansowa jest „dramatyczna”, wprawdzie prawie przez cały czas odbywania kary pracuje, ale wynagrodzenie nie wystarcza nawet na opłacenie w całości alimentów i dlatego nie stać go na obrońcę z wyboru i opłacenie wniosku.

W dniu 8 kwietnia 2025 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo skazanego z dnia 2 kwietnia 2025 r. uzupełniające wniosek o wznowienie postępowania z 27 lutego 2025 r., w którym wskazuje on na okoliczności przemawiające za wznowieniem postępowania, takie jak m.in.: brak w uzasadnieniu wyroku Sądu

Apelacyjnego w Katowicach odniesienia się do wszystkich zarzutów apelacyjnych, zaniechanie podjęcia wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy, tj. odmowy wystąpienia o uzupełniającą opinię biegłego, niezabezpieczenie przez sąd i prokuraturę baz danych domu maklerskiego, czy oparcie się Sądu na opiniach innych biegłych w innej sprawie.

Postanowienie Sądu Najwyższego z 16 kwietnia 2025 r. sygn. akt IV KO 37/25, o odmowie przyjęcia wniosku M. O. o wznowienie wskazanego wyżej postępowania - z powodu niestwierdzenia podstaw do wznowienia postępowania z urzędu, albowiem wbrew twierdzeniom wnioskodawcy nie doszło do zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w postaci nienależytej obsady sądu w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 16 stycznia 2025 r. sygn. akt II AKa 29/24, a w pozostałym zakresie z powodu jego oczywistej bezzasadności. Analiza okoliczności podniesionych przez skazanego w piśmie z 2 kwietnia 2025 r. wykazała bowiem, że nie wpisują się one w żadną z podstaw wznowienia postępowania, w szczególności z art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., gdyż skazany nie przedstawił w piśmie takich nowych faktów lub dowodów, które ujawniły się po wydaniu prawomocnego orzeczenia, które nie były wcześniej znane zarówno stronie, jak i sądowi, a takich. Z wniesionego zaś pisma jednoznacznie wynika, że jedynie kwestionuje on ocenę dowodów przeprowadzoną w sprawie i wyprowadzone na tej podstawie ustalenia faktyczne.

Postanowienie to zostało zaskarżone przez skazanego, który w piśmie datowanym na dzień 26 kwietnia 2025 r. wyraził swoje niezadowolenie ze sposobu rozstrzygnięcia sprawy.

#### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Zażalenie jest niezasadne. Skarżący w swym zażaleniu w istocie nie przedstawił żadnych argumentów, które wskazywałyby na to, że zaskarżone postanowienie jest błędne, wydane z naruszeniem prawa, czy niedostrzegające argumentacji skazanego przedstawionej w uzasadnieniu wniosku.

Zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k. – sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli

z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. W myśl tego przepisu sąd nie rozpoznaje merytorycznie wniosku, nie bada więc także jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia. Natomiast wniosek taki podlega kontroli o charakterze *quasi* formalnym, pod kątem hipotetycznej możliwości wznowienia (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z 25 września 2015 r. sygn. akt II KO 49/15*).

Analiza złożonego przez M. O. wniosku oraz uzasadnienie zaskarżonego postanowienia Sądu Najwyższego z 16 kwietnia 2025 r. prowadzi do konkluzji, że zasadne jest wyrażone tam przekonanie Sądu Najwyższego o oczywistej bezzasadności przedmiotowego wniosku. Skarżący nie zaprezentował żadnych okoliczności świadczących o tym, iż zaskarżone orzeczenie zostało wydane z naruszeniem prawa bądź też zostało oparte na wadliwie dokonanych ustaleniach faktycznych. Konkluzja ta dotyczy również stwierdzenia braku podstaw do wznowienia postępowania z urzędu

Mając powyższe na uwadze, wobec niestwierdzenia istnienia jakichkolwiek okoliczności dających asumpt do przyjęcia oceny, iż rozstrzygnięcie w przedmiocie odmowy przyjęcia osobistego wniosku M.O. o wznowienie postępowania w związku z jego oczywistą bezzasadnością jest wadliwe, postanowiono jak w sentencji postanowienia.

[J.J.]

[a.ł.]

Małgorzata Bednarek

Ryszard Witkowski

Stanisław Stankiewicz